

“Mentrestant el senyor Delclòs em dugué a una tertúlia de simpàtics tarragonins, practicants d’una nocturnitat no gens picardiosa. La tertúlia era en un cafè enorme i folgat, el Cafè de Tarragona, a l’esquerra –mirant el mar- de la Rambla Nova. Allí vaig conèixer –tot i que el tenia vist de quan jo passava, de criatura, alguna setmana de l’estiu a la plaça de la font de Tarragona amb els meus cosins- el poeta Joan Antonio Guàrdias, una persona admirable per molts conceptes. Aquesta tertúlia acomboiada pel senyor Gramunt era àmplia; tenia nombrosos components que el senyor Delclòs m’anava presentant.

El senyor Delclòs i el senyor Guàrdias, si feia bon temps – i el bon temps, al nostre territori, per fortuna, dura molt- no hi allargaven gaire, però, a la tertúlia: preferien passejar i jo anava amb ells encantat de la vida. De vegades, trobaven Josep Maria Recasens; es feien petar la xerrada i jo escoltava. Josep Maria Recasens, llavors ja fumava en pipa i festejava amb una noia – la que és la seva dona- tan simpàtica com ara, que ja és àvia de fa temps.

D’aquests passeigs, d’aquestes caminades nocturnes fetes amb parsimònia, durant les quals vaig passar molt bones estones, he de destacar la meva amistat i el meu afecte pel senyor Antonio Delclòs Balbey i pel senyor Joan Antonio Guàrdias; pel senyor Guàrdias, vaja, que és com tothom li deia. Em van tractar sempre amb tant d’afecte l’un i l’altre, que els vaig apreciar de seguida i continuo recordant-los amb una gran estima.”

Xavier Amorós. **Temps estranys. Claroscurs en la llarga postguerra reusenca. Llibre primer, 1941-1950.** Associació d’estudis Reusencs, 2000. pp. 240-241.